

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého, v právní věci navrhovatelky **H. K.**, bytem U S., Ř., proti odpůrci **Středočeský kraj**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Středočeského kraje v části textového a grafického vymezení koridoru D173 s označením „koridor pro umístění stavby D173 – silnice II/335: úsek Lipany-Svěťice“,

t a k t o :

I. Návrh se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Navrhovatelka se návrhem podaným 20. 2. 2015 domáhala zrušení opatření obecné povahy - Zásad územního rozvoje Středočeského kraje (dále jen ZÚR), schválených usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 4-20/2011/ZK ze dne 19. 12. 2011 v části textového a grafického vymezení koridoru D173 s označením „koridor pro umístění stavby D173 - silnice II/335: úsek Lipany – Svěťice“ dnem vyhlášení rozsudku.

Ke své aktivní legitimaci k podání návrhu uvedla, že je vlastnící pozemků a staveb zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha – východ na LV č. v kat. úz. Říčany u Prahy a obci Říčany, a to pozemku p. č. , pozemku st. p. č. jehož součástí je dům č. p. , pozemku st. p. č. jehož součástí je stavba bez č. p./č. e. – zemědělská stavba a dále je spoluvlastnicí pozemků zapsaných na LV č.

v kat. úz. Říčany u Prahy a obci Říčany, a to pozemků p. č. , , , , , a , všechny podílem ½. Tyto nemovitosti se nachází v bezprostřední blízkosti obce Světlice. Na a v uvedených nemovitostech navrhovatelka se svou rodinou bydlí a žije. Přijatými zásadami územního rozvoje, které nabyly účinnosti 22. 2. 2012, byla navrhovatelka zkrácena na svých právech, zejména na právu vlastnickém, právu na ochranu zdraví před hlukem a vibracemi a znečištěným ovzduším a právu na příznivé životní prostředí.

Odpůrce uvedl, že žaloba je v podstatě identická se žalobou firmy C. G. a.s., která byla u Krajského soudu v Praze vedena pod sp. zn. 50 A 8/2014. Všechny pozemky, které navrhovatelka uvedla jako pozemky ve svém vlastnictví nebo spoluvlastnictví bezprostředně souvisí s pozemky firmy C. G. a.s. Žaloba této firmy byla rozsudkem č.j. 50 A 8/2014-74 zamítnuta.

Odpůrce tvrdí, že v případě vymezení koridoru silnice II/335 úsek Lipany - Světlice nedochází k zásahu na pozemky navrhovatelky. Toto je patrné při podrobnějším zobrazení, než jsou zásady územního rozvoje, v nichž není možno vyjádřit přesné znázornění jednotlivých záměrů vzhledem k malému měřítku zpracování. Nejbližší pozemek navrhovatelky je ve vzdálenosti cca 75 m k plánovanému záměru a uváděný rodinný dům je ve vzdálenosti cca 100 m. Návrh trasování silnice II/335 je zakreslen mj. v územním plánu města Říčany. Při detailním posouzení vede navrhovaný koridor z mimoúrovňové křižovatky na silničním okruhu kolem Prahy k plánovanému křížení kruhovým objezdem stávající silnice II/107 s navrhovaným obchvatem Světlíc poblíž ulice V D.; nové trasování silnice II/335 využívá tzv. Solné stezky. Vzhledem k uvedenému se odpůrce domnívá, že navrhovatelka postrádá aktivní věcnou legitimaci, protože její pozemky nemohou být plánovaným záměrem ovlivněny. Navrhovatelka neuplatnila žádnou námitku či připomínku v rámci veřejného projednávání návrhu zásad územního rozvoje.

Krajský soud v Praze nejprve před samotným věcným posuzováním jednotlivých námitek navrhovatelky zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Mezi takové podmínky je třeba řadit především existenci opatření obecné povahy, aktivní žalobní legitimaci navrhovatelky a formulaci žalobního návrhu.

Zásady územního rozvoje se v souladu s ustanovením § 36 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), vydávají formou opatření obecné povahy podle správního řádu. Napadené zásady územního rozvoje byly schváleny zastupitelstvem odpůrce dne 19. 12. 2011 a posléze vydány formou opatření obecné povahy; o existenci napadeného opatření obecné povahy tedy není sporu.

Navrhovatelka svoji aktivní legitimaci k podání předmětného návrhu dovozuje z vlastnictví a spoluvlastnictví shora uvedených nemovitostí. Vlastnické právo navrhovatelky k předmětným nemovitostem soud ověřil z výpisů z katastru nemovitostí (LV č. a pro k. ú. Říčany u Prahy a obec Říčany). Dotčení těchto nemovitostí navrhovaným koridorem pro umístění stavby D173 lze dovodit již s ohledem na polohu a vzdálenost uvedených nemovitostí od sporného záměru a povahou zamýšlené stavby silnice II/335: úsek Lipany - Světlice. Soud má tedy za to, že legitimace navrhovatelky k podání návrhu je v dané věci dána.

Třetí podmínkou projednatelnosti návrhu na zrušení opatření obecné povahy je pak formulace závěrečného návrhu v souladu s požadavky vyplývajícími z ustanovení § 101a

zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), resp. meritorně projednatelný závěrečný návrh (petit). Vzhledem ke skutečnosti, že navrhovatelka požaduje zrušení vymezené části napadeného opatření obecné povahy, je třeba považovat za splněnou i tuto podmínku řízení o podaném návrhu.

Návrh byl podán včas, 20. února 2015 (§ 101b odst. 1 s. ř. s.) a obsahuje požadované náležitosti (§ 101b odst. 2 s. ř. s.).

II. Posouzení důvodnosti návrhu

Při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Toto pravidlo soudního přezkumu opatření obecné povahy je zavedeno s účinností od 1. 1. 2012 novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. Při samotném věcném posouzení návrhu soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).

1. Nerespektování zásady kontinuity, porušení principu právní jistoty a legitimního očekávání

Navrhovatelka namítla, že při schvalování napadeného opatření obecné povahy nebyla respektována zásada kontinuity územního plánování. Není známo, proč koridor D173 je umístěn na nemovitostech navrhovatelky nebo v jejich blízkosti, když jej nepochybně bylo možné umístit mimo tyto pozemky, i s ohledem na to, že zde má navrhovatelka dům ve kterém žije se svou rodinou. Při respektování zásady kontinuity územního plánování bylo bezpodmínečně nezbytné přesvědčivě zdůvodnit, proč je v nové územně plánovací dokumentaci (to jsou Zásady územního rozvoje Středočeského kraje) koridor D173 vymezen tak, jak je vymezen (posuzování variant a alternativ, výběr co nejméně invazivní varianty atd.) a to zejména tehdy, pokud takovéto vymezení zásadním způsobem omezí vlastnická (a další) práva subjektů zasažených takovouto změnou. Uvedla, že tímto záměrem není zasažena sama, koridor vede i přes další zastavěná území, např. s navrhovatelkou přes silnici sousedící st. p. č. s rodinným domem č. p. , jakož i přes území určená k zástavbě. Zásady územního rozvoje takové zdůvodnění nepřinášejí, a proto trpí nepřezkoumatelností.

K této námitce odpůrce uvedl, že v systému územního plánování platí, že každá dokumentace se zpracovává v určitém měřítku a tomuto měřítku odpovídá i míra zkoumání existujících jevů a skutečností. Poukázal na důvodovou zprávu k novele stavebního zákona, ve které se k bodům 49 a 50 uvádí:..... „jedním ze základních principů územního plánování je postupné nalézání a zpřesňování řešení od zjištění potřeby určité změny v území a stanovení jejího nadmístního významu v zásadách územního rozvoje, přes navazující koncepční řešení a stanovení hlavních podmínek v komplexních souvislostech v územním plánu, po stanovení detailních podmínek umístění, prostorového uspořádání, detailní ochranu veřejných zájmů v územním rozhodnutí nebo regulačním plánu nahrazujícím územní rozhodnutí. Pokud by v navazující a podrobnější územně plánovací dokumentaci nebo v navazujícím rozhodování nebylo nalezeno řešení v souladu s právními předpisy a s podmínkami obecnější (nadřazené) územně plánovací dokumentace, musí být v této nadřazené dokumentaci hledáno nové řešení. Tento princip návaznosti jednotlivých nástrojů územního plánování je důvodem, proč nelze v zásadách územního rozvoje řešit to, k čemu je určena příslušná podrobnější územně plánovací dokumentace nebo správní rozhodování

(principle subsidiarity). Tato skutečnost je důvodem, proč nelze řešit v zásadách územního rozvoje tuto problematiku do detailu. Zásady územního rozvoje (a ani územní plán) neslouží pro zakreslení již detailně prověřených záměrů, ale pro hledání koncepčních řešení. Také požadavek správního řádu na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je nutné uplatňovat v rozsahu odpovídajícímu skutečnosti, že se jedná o koncepci a požadavky na detailní řešení, které je posuzováno později, uplatňovat až při jejich řešení. Protože tento desetiletími prověřený základní princip nalézání řešení na úseku územního plánování byl v poslední době dotčenými orgány i soudy ignorován, hned při vzniku myšlenky byly vyžadovány detaily řešení nenáležející posuzované dokumentaci a měřítkům jejího řešení, včetně zaměňování posouzení vlivů koncepcí (SEA) a posouzení vlivů záměrů (EIA) na životní prostředí a Naturu 2000...“. Z uvedené důvodové zprávy je naprosto jasný patrný záměr předkladatele, takže účelový název tohoto bodu I. žaloby je zavádějící.

K tvrzení, že „koridor D173 je zcela nadbytečný, nemá žádný význam z hlediska řešení dopravních problémů v území, naopak velké dopravní problémy by přinesl, zcela nesmyslně vede přes zástavbu...“ odpůrce uvedl, že tato tvrzení jsou bez jakékoliv podpůrné argumentace a svědčí o naprosté neznalosti územně plánovací, a hlavně dopravní, problematiky. Z právního hlediska jsou tato tvrzení zcela irelevantní. Právě nové trasování silnice II/335, navíc s obchvatem Světic, odvede značnou část dopravní zátěže mimo zastavěná území Říčan a Světic. Stávající silnice II/107 vede centrem Říčan a ústí na silnici I/2, která je v této části frekventovaná a která rovněž vede kompaktní zástavbou Říčan. Cílem trasy silnice II/335 je vytvoření dalšího radiálního vstupu na SOKP a zároveň společně s navrhovaným přeložením stávajících a dopravně nevyhovujících silnic III/1011, III/1013 III/1015 do nové stopy jako silnice II/107 vytvořit tak další obchvatovou komunikaci zatěžovaného a dynamicky se rozvíjejícího území Říčan.

Dále odpůrce uvedl, že je směšné tvrzení navrhovatelky, že „Koridor D173 by poškodil i životní prostředí Říčan.“ Právě vymezení obchvatu D173 obsažené v zásadách územního rozvoje (i v územním plánu Říčan), v extravilánu mimo kontakt se zástavbou, odklání významnější dopravní toky od samotného centra Říčan, a tedy kladně řeší mj. i stav životního prostředí města Říčan (a navíc odklání dopravu obchvatem i z obce Světic).

Pokud navrhovatelka namítá, že navrhovaným řešením bude zasaženo do jejich vlastnických práv, je toto tvrzení irelevantní, protože u každého záměru, který se v ZÚR navrhuje, dochází k zásahu do vlastnických práv. Je to jeden ze znaků územně plánovací dokumentace. Pro obdobně uváděné znehodnocení nemovitostí platí totéž. Odpůrce dodal, že premisa „o výrazném poklesu hodnoty nemovitostí“ je v zásadě nesprávná, protože je tomu právě naopak. Teprve po „zpřístupnění“, resp. kvalitním napojení jakéhokoliv území, se zvyšuje jeho atraktivita. Obecně platí, že žádná dopravní stavba nemůže obdržet územní rozhodnutí, pokud by nesplňovala hygienické požadavky. U tohoto typu dopravních staveb požadují předpisy podrobnou dokumentaci, mj. i posouzení EIA, v níž musí investoři staveb dokladovat vyhodnocení různých vlivů a přijmout taková opatření, aby stavby vyhovovaly po stránce všech hygienických předpisů.

Krajský soud v Praze již v rozsudku sp. zn. 50 A 8/2013 ze dne 12. 6. 2013 uvedl, že „z důvodové zprávy k návrhu stavebního zákona lze dovodit, že cílem úpravy v ustanovení § 187 bylo zajištění kontinuity územního plánování, neboť dřívější územní plány velkých územních celků obsahují řadu veřejně prospěšných staveb a záměrů, jejichž platnost trvá a část řešení musí být proto převzata do zásad územního rozvoje. Proto podle této důvodové zprávy bude možné do zásad územního rozvoje převzít záměry zakotvené v předchozí územně

plánovací dokumentaci. Výsledkem postupu podle § 187 stavebního zákona je převzetí záměru z územního plánu velkého územního celku do návrhu zásad územního rozvoje, který pak musí projít celým procesem přijímání podle oddílu 1 dílu 3, hlavy III, části třetí stavebního zákona. Jedinou fází, která je převzetím záměru z územního plánu velkého územního celku ušetřena, je tak pouze fáze zpracování zadání zásad územního rozvoje, jež je krajský úřad povinen podle § 187 odst. 4 stavebního zákona zasílat jednotlivě dotčeným orgánům.“

K namítanému nerespektování kontinuity územního plánování Krajský soud v Praze předně připomíná, že podle § 40 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. d) stavebního zákona musí být součástí odůvodnění zásad územního rozvoje výsledek přezkoumání souladu návrhu zásad územního rozvoje s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů. Součástí odůvodnění tedy musí být i vyhodnocení, zda převzaté návrhy jsou skutečně aktuální a nadmístního významu ve smyslu ustanovení § 187 odst. 2 stavebního zákona. To nevylučuje fakt, že s ohledem na rozsah problematiky bude takové odůvodnění jen velmi stručné, popř. učiněné i v souhrnu k více záměrům, je-li to s ohledem na podobnost jejich výchozí situace ospravedlnitelné. Nemůže však absentovat zcela.

Krajský soud v Praze ve věci čj. 50 A 8/2014-74 ze dne 1. 7. 2014 navrhovatele C. G., a. s. proti odpůrci Středočeskému kraji, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, v části textového a grafického vymezení koridoru pro umístění stavby D173 označeného jako „silnice II/335: úsek Lipany – Svěťice“, již uvedl, že „*smyslem posuzovaného záměru s ohledem na jeho podobu plynoucí z grafické části zásad územního rozvoje je mimo jiné umožnit automobilové spojení směrem od jihu Říčán, aniž by bylo nutno projíždět středem obce Svěťice, a to obchvatem uvedené obce ze západní strany. Soud se v návaznosti na výše uvedené nemohl ztotožnit s argumentací navrhovatele, že navrhovaný koridor je nadbytečný, nemá význam z hlediska řešení dopravních problémů v území (naopak by dopravní problémy přinesl) a poškodil by i životní prostředí. K tomu by totiž podle názoru zdejšího soudu v důsledku vymezení posuzovaného koridoru mohlo dojít jen v případě, že by tento koridor přivedl do blízkosti pozemků navrhovatele novou (dosud neexistující) dopravu, a to ať již z hlediska kvantitativního či kvalitativního (např. hlučnější automobily, jiné složení dopravy apod.). Jak je však z mapových dokladů zřejmé, pozemky navrhovatele jsou již dnes zatíženy hlukem i imisemi fakticky z veškeré železniční a automobilové dopravy v obci Svěťice. Negativní zatížení navrhovatele v důsledku umístění posuzovaného koridoru by tak mohlo vzniknout pouze z nově indukované dopravy, nikoliv z toho, že dosavadní doprava bude vedena novou trasou (nová trasa není od pozemků navrhovatele o nic bližší než trasy dosavadní). Podle názoru zdejšího soudu je nicméně z logiky umístění zamýšleného koridoru D173 zjevné, že tento koridor bude pouze převádět (odvádět) stávající dopravu projíždějící Světicemi po silnici II/107 (v těsné blízkosti pozemků navrhovatele). Soud současně nepřehlédl, že napadenými zásadami územního rozvoje zamýšlený koridor D204 (Koridor železniční tratě č. 220), jehož nevyhodnocení (synergických a kumulativních vlivů a vlivů na lidské zdraví) v souvislosti s napadeným záměrem navrhovatel taktéž namítá, zjevně převezme (minimálně) dálkovou dopravu dosud umístěnou na stávající trati Praha – České Budějovice, čímž bude utlumena doprava po železniční trati vedoucí v těsné blízkosti pozemků navrhovatele. Aniž by podkladem takové úvahy muselo být chybějící posouzení vlivů na lidské zdraví nebo posouzení kumulativních a synergických vlivů, lze dospět k závěru, že přijetím napadené části zásad územního rozvoje (ani v kombinaci s ostatními záměry) se hlukové a i imisní zatížení pozemků navrhovatele nemůže zhoršit, nanejvýš zůstane stejné (spíše se však sníží, neboť koridor železniční tratě je od pozemků navrhovatele vzdálenější). Možné důsledky jiného terénního umístění napadeného záměru D173 a koridoru železniční trati na zhoršení hlukové zátěže jsou pak otázkami, které lze*

plnohodnotně řešit v rámci územního řízení a s ohledem na nižší míru podrobnosti zásad územního rozvoje nemohou být v této fázi relevantním argumentem (ostatně navrhovatel je ani výslovně neuvádí). Lze tedy shrnout, že právo navrhovatele na příznivé životní prostředí a zdraví spjaté s předmětnými pozemky dotčeno být sice může, s ohledem na povahu a logickou návaznost koridorů D173 a D204 a umístění pozemků navrhovatele lze však vyloučit jeho negativní dotčení napadenou částí zásad územního rozvoje.“ Vzhledem k tomu, že nemovitosti navrhovatelky se nacházejí ve stejné oblasti jako pozemky společnosti C. G., a. s., a některé její pozemky s pozemky C. G., a. s. sousedí, vztahují se závěry soudu z tohoto rozsudku i na poměry navrhovatelky, a proto soud v této věci, pokud jde o námitky navrhovatelky, že bylo v důsledku napadené části zásad územního rozvoje zasaženo do jejího vlastnického práva k nemovitostem, že bude snížena hodnota jejích nemovitostí, že bude zasaženo její právo na příznivé životní prostředí a na ochranu zdraví, na dřívější rozsudek Krajského soudu v Praze, odkazuje.

V případě posuzovaného záměru podle názoru zdejšího soudu v odůvodnění zásad územního rozvoje důvody, z nichž odpůrce při posuzování aktuálnosti tohoto záměru vycházel, nalézt lze (viz odůvodnění zásad územního rozvoje, resp. vypořádání připomínek). Jedná se sice o zdůvodnění velmi stručné, přičemž soud byl nucen poměrně komplikovaným způsobem z jednotlivých úvah odpůrce zkoumané skutečnosti dovodit, přesto však lze učinit závěr, že se odpůrce aktuálností posuzovaného záměru dostatečným způsobem vypořádal.

2. Neposouzení kumulativních a synergických vlivů, absence vyhodnocení vlivů s ohledem na jejich lokalizaci a nevyhodnocení vlivů na veřejné zdraví

Navrhovatelka dále namítla, že SEA zpracovaná k zásadám územního rozvoje neobsahuje posouzení kumulativních a synergických vlivů, čímž se dostává do rozporu s ustanovením § 2 zákona EIA, bodem 5 Přílohy ke stavebnímu zákonu a bodem f) Přílohy č. I Směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2001/42/ES, o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí (dále jen směrnice EIA). Kapitulu 5.11 na str. 158 SEA (s názvem „Hodnocení kumulativních a synergických vlivů na životní prostředí nelze za takové vyhodnocení považovat, neboť neobsahuje hodnocení jednotlivých záměrů, u nichž jsou předvídané kumulativní a synergické vlivy s dalšími záměry. Koridor D173 prochází urbanizovaným územím, nezastavěným územím, zastavěným územím s obytnou zástavbou i územím určeným k obytné zástavbě a územím s přírodními funkcemi. Kumulativní a synergické vlivy daného koridoru D173 nebyly posuzovány ani vyhodnocovány. Absence takového vyhodnocení podle navrhovatelky brání navrhovatelce i ostatním dotčeným subjektům s jeho závěry efektivně polemizovat, neumožňuje soudní přezkum a nemůže ani dostát účelu vyslovenému v § 1 odst. 3 zákona EIA, tj. poskytnout objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí a v odpovídajícím rozsahu informovat navrhovatelku i dotčené subjekty o vlivech této koncepce na životní prostředí. Opatření obecné povahy je podle názoru navrhovatelky z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Uvedla, že koridor D173 je nadbytečný, nemá žádný význam z hlediska dopravních problémů v území, naopak velké dopravní problémy by přinesl. Zcela nesmyslně vede přes obytnou zástavbu i přes území určené k zástavbě, ačkoli ho lze vést i jiným, podstatně šetrnějším způsobem. V oblasti je již nyní zátěž mj. hlukem, prachem a vibracemi (stávající silnice II/107, železniční trať vedoucí přes sousedící obec Světlá, navrhovaný koridor D204, blízkost dálnice D1 atd.), přičemž trvale roste intenzita dopravy s tím, jak se stále rozšiřuje zástavba v této oblasti. Po realizaci koridoru D173 dojde k dalšímu výraznému zhoršení a samozřejmě k výraznému poklesu hodnoty nemovitostí navrhovatelky.

Je zřejmé, že koridor D173 byl převzat z ÚP VÚC bez projednávání a vyhodnocení vlivů na životní prostředí v rozporu s § 187 odst. 2 stavebního zákona a bodem m) schváleného zadání zásad územního rozvoje, aniž zde byla splněna podmínka aktuálnosti a regionální významnosti. Ze zásad územního rozvoje nevyplývá, že byla pořizovatelem prověřena aktuálnost záměru a takový postup je proto nepřezkoumatelný. Opatření obecné povahy zásad územního rozvoje proto vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu v podobě neúplného vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů v rámci SEA.

Navrhovatelka dále uvedla, že v rozporu s ustanovením § 2 zákona EIA a Přílohou I směrnice SEA dokumentace SEA k zásadám územního rozvoje neobsahuje vyhodnocení vlivů na veřejné zdraví. Chybí kvantitativní a kvalitativní analýza závažnosti jednotlivých zdravotních problémů a míry jejich ovlivnitelnosti prostřednictvím koncepce včetně z toho plynoucích priorit pro územní plánování z tohoto hlediska. Z tohoto pohledu nebylo posuzováno a hodnoceno umístění koridoru D173. Absence takového vyhodnocení brání navrhovatelce a dotčeným subjektům s jeho závěry efektivně polemizovat, neumožňuje soudní přezkum a nemůže poskytnout objektivní podklad pro vydání rozhodnutí a v odpovídajícím rozsahu informovat navrhovatelku i dotčené subjekty o vlivech takové koncepce na veřejné zdraví. Opatření obecné povahy je i z tohoto důvodu postiženo nepřezkoumatelností.

Odpůrce k této námitce navrhovatelky uvedl, že navrhovatelka neuvedla žádný potencionální vliv ve vztahu ke svým pozemkům, ať už kumulativní, synergický či vliv na zdraví. O tom svědčí i absence jakéhokoliv podkladu, nebo rozboru v žalobě. Odpůrce se tak právem domnívá, že tato žaloba uvádí nevyhodnocení kumulativních a synergických vlivů a vlivů na lidské zdraví pouze ze spekulativních a utilitárních důvodů, přičemž se navrhovatelka inspirovala rozsudky Krajského soudu v Praze o zrušení záměrů obsažených v zásadách územního rozvoje vzhledem k nevyhodnocení kumulativních a synergických vlivů a vlivů na lidské zdraví.

Uvedl dále, že hodnocení kumulativních a synergických vlivů odpovídající měřítku zpracování zásad územního rozvoje je uvedeno v textové a grafické části dokumentace SEA – kapitola 5.11., příloha č. 3 a grafická část - výkres č. 6. V kapitole 5.11. je uveden souhrnně přehled všech kumulativních a synergických vlivů, které lze očekávat v souvislosti s uplatněním koncepce Zásad územního rozvoje na území Středočeského kraje. V příloze č. 3 jsou barevně vyznačeny sledované složky životního prostředí, které mohou být využitím plochy/koridoru k danému účelu dotčeny. Při zpracování dokumentace SEA byla odborným odhadem posouzena místa možné kumulace ploch a koridorů jednotlivých záměrů na základě jejich geografické blízkosti, a pokud byl shledán potencionální negativní vliv na konkrétní složku životního prostředí, byla lokalita označena jednoduchou grafickou značkou na mapě č. 6 „Vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů“. Odpůrce má za to, že tento způsob hodnocení kumulativních a synergických vlivů je akceptovatelný. V žádném ustanovení stavebního zákona ani jiného právního předpisu není uveden konkrétní postup, podle kterého je třeba při tomto vyhodnocení postupovat. Odpůrce v době, kdy zásady územního rozvoje pořizoval, nemohl požadovat po autorizované osobě dodržení kritérií vyžadovaných pozdější judikaturou. Pokud navrhovatelka tvrdí, že vyhodnocení vlivů bylo nedostatečné, musí svá tvrzení opírat o čistě spekulativní důvody, které však v žalobě chybí, jak by asi mělo být takové vyhodnocení vypracováno. Celé vyhodnocení vlivů na životní prostředí zpracovává projektant SEA s autorizací Ministerstva životního prostředí, to znamená v podstatě pod dohledem Ministerstva životního prostředí jako dotčeného orgánu na úseku posuzování vlivů na životní prostředí. Všechny požadavky Ministerstva životního prostředí, které obsahovalo

stanovisko k návrhu zadání ze dne 28. 11. 2007, byly vyhodnoceny v rámci pořizování návrhu zadání a byly při zpracování dokumentace SEA splněny, o čemž svědčí i závěrečné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 27. 10. 2011 k návrhu zásad územního rozvoje z hlediska vyhodnocení SEA, které je součástí opatření obecné povahy. Ve zmiňovaném stanovisku Ministerstva životního prostředí nejsou uvedeny žádné výhrady, mj. ke způsobu ani úplnosti odborného vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů či vlivů na zdraví obyvatelstva. Odpůrce zdůraznil, že vyhodnocení vlivů zásad územního rozvoje na udržitelný rozvoj území (dále jen VVURÚ) se zabývá vyhodnocením vlivů koncepce, nikoliv stavby. Rovněž v § 19 odst. 2 stavebního zákona je jasná dikce, že VVURÚ, jehož součástí je posouzení SEA, se zpracovává podle Přílohy ke stavebnímu zákonu i proto, že stavební zákon je speciální vůči zákonu o posuzování vlivů. Je naprosto zásadní rozlišovat míru podrobnosti zpracování (zásady územního rozvoje byly zpracovány v měřítku 1 : 100 000), i míru podrobnosti zjišťování podmínek stávajících i navrhovaných jevů, tedy skutkový stav), jejichž selekce rovněž odpovídá typu územně plánovací dokumentace. Jedná se o zásadní aspekt, který bohužel ani judikáty soudů dostatečně nereflektují, takže jsou hlavně pro vyhodnocení SEA požadovány podrobnosti, jež jdou nad rámec měřítka zpracování a vlastně i obsahu zásad územního rozvoje a tím jsou v rozporu s důvodovou zprávou k novele stavebního zákona předloženou Poslanecké sněmovně parlamentu České republiky. V návrhu je zapomínáno, že zásady územního rozvoje jsou jakýmsi rámcem pro další podrobnější rozpracování záměrů a že každá dokumentace má svůj význam a svůj charakter a tím pádem mají svůj význam a svůj charakter i záměry v ní obsažené. Jednotlivé záměry by tak neměly být vyhodnocovány ve vztahu k detailním skutečnostem, které sice v území existují, ale zásady územního rozvoje je neregistrují a neposuzují, protože by pak byly naprosto zbytečné další navazující fáze vedoucí k realizaci určitého záměru. Na vyhodnocení SEA je nutné se dívat jako na expertní posouzení potencionálních vlivů zpracované autorizovanou osobou pro tento účel v určitém měřítku odpovídajícímu zpracování zásad územního rozvoje, dále jako na upozornění na možné negativní vlivy a v neposlední řadě jako na vyhodnocení vlivů, které by již na této úrovni vylučovaly zařazení záměrů do zásad územního rozvoje nebo jejich územní přehrazení.

Navíc posouzení vlivů záměrů (EIA) ani posouzení vlivů koncepcí (SEA) na životní prostředí nejsou hmotněprávně závazné a slouží toliko jako odborný podklad pro další rozhodování správních orgánů, přičemž správní orgány při svém rozhodování nemusí vždy respektovat závěry z těchto posouzení vlivů. I na jednotlivý záměr musí být pohlíženo z úhlu vlivů koncepce, tzn., že nemůže být vyhodnocován omezeně pouze příslušný záměr, ale musí být na něj nahlíženo jako na koncepční řešení určité problematiky (v tomto případě napojení rozvíjejícího se širšího zázemí Prahy na kapacitní komunikaci, tj. SOKP) v širokém územním kontextu. Pozitivní vliv na obyvatelstvo je z tohoto pohledu nesporný, stačí jen uvést významné odlehčení stávající silnice II/107 s průjezdem centry Říčan a Světic i odlehčení silnice I/2, na niž stávající silnice II/107 ve směru na Prahu navazuje.

Na str. 80 Příloha 2.1 Vyhodnocení SEA je vyhodnocen koridor VPS D173 bez výrazných negativních skutečností (pouze je negativně hodnocen zábor kvalitního ZPF). Naopak kladně je hodnocen vliv na obyvatelstvo v důsledku odvedení části dopravních toků z obytné zástavby (hlavně Říčan a Světic). Odpůrce se domnívá, že u tohoto konkrétního záměru by ani podrobné vyhodnocení nepřineslo jakékoliv negativní zjištění, pro něž by musel být záměr vypuštěn. Stávající silnice II/107, stávající železniční trať, navrhovaný koridor D204 a dálnice D1, které navrhovatelka uvedla, rozhodně záměr neovlivňují, protože

- a) vliv stávající silnice II/107 je nepodstatný, dopravní toky pouze rozdělí (směr s cílem Říčany zůstane stejný, ale směr na Prahu se naopak výrazně sníží),
- b) vliv stávající železniční tratě zůstane shodný,
- c) dálnice D1 je ve vzdálenosti asi 2,5 km od záměru D173, takže nemůže mít myslitelný vliv na cokoliv,
- d) nový koridor železniční tratě D204 se kříží s napadeným záměrem v „hlubokém“ extravilánu, asi 600 m od nejbližší zástavby, takže pokud by z hlediska hygienických předpisů v posuzování EIA obstál tento železniční koridor, záměr D173 by rozhodně musel obstát rovněž.

Zásady územního rozvoje a dokumentace SEA by měly být v jednotném měřítku, resp. vyhodnocení SEA by nemělo být zatíženo větší podrobností než zásady územního rozvoje. V praxi to znamená, že v dokumentaci SEA by se neměly posuzovat vlivy skutečností, které nejsou obsahem zásad územního rozvoje. V opačném případě by bylo až absurdní, že by zpracovatel dokumentace SEA zjišťoval podrobný stav území (např. nově vznikající domy), a do jisté míry tak zastupoval projektanta podrobnějších dokumentací (např. územního plánu). Takže určování a posuzování vlivů zásad územního rozvoje na jednotlivé pozemky by nemělo vůbec přicházet v úvahu.

V této souvislosti odkázal odpůrce na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 50 A 24/2012-64 ze dne 26. 2. 2013, který odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2012 č.j. 1 Ao 7/2011-526, ve kterém Nejvyšší správní soud dovodil, že „samo vymezení záměru nemůže mít vliv na stav ovzduší či hlukovou situaci v určité oblasti. Není totiž jisté, zda a jak bude takový záměr skutečně v budoucnu realizován, a to např. i z důvodu překročení únosného zatížení životního prostředí, které bude zjištěno v rámci územního řízení a procesu EIA. Jinými slovy, vymezení koridorů a ploch nadmístního významu v zásadách územního rozvoje se nemůže z povahy věci dostat do rozporu s imisními limity znečištění ovzduší či nejvyššími přípustnými hodnotami hluku, na rozdíl od rozhodnutí o umístění stavby, které již míří k bezprostřední realizaci záměru, a tedy i k případnému zásahu do stavu ovzduší a hluku. Takže argumentovat spekulativními výroky o „překročení závazných hygienických limitů hluku, prachu a vibrací“ (ze str. 7 návrhu), navíc v situaci, kdy se rozptylové a hlukové studie v rámci vyhodnocení SEA ze zákona nepořizují, resp. nejsou obsahem vyhodnocení SEA, je naprosto irelevantní. Navrhovatelka účelově zaměřuje vyhodnocení vlivů stavby na životní prostředí a vyhodnocení vlivů koncepce na životní prostředí (SEA). O přesném inženýrsko-technickém umístění a podmínkách tohoto umístění tedy není ještě rozhodnuto, takže ani ve vyhodnocení vlivů zásad územního rozvoje (jako koncepce) na udržitelný rozvoj území (podle Přílohy ke stavebnímu zákonu) a v jeho součásti SEA, nelze detailně identifikovat, specifikovat a kvantifikovat vlivy jednotlivých záměrů na jednotlivé stavby.“

Odpůrce dále uvedl, že hodnocení SEA je hodnocením koncepčním a rozsah hodnocení odpovídá měřítku vymezení koridoru v dokumentaci zásad územního rozvoje. Hodnocení vlivů na obyvatelstvo a složky životního prostředí ve všech případech vychází z identifikace potencionálních vlivů a z expertního odhadu jejich rozsahu a významnosti. Míra podrobnosti hodnocení včetně kvantifikace jejich rozsahu a významnosti odpovídá míře podrobnosti, v jaké je konkrétní jev (záměr/požadavek) v rámci zásad územního rozvoje definován nebo vymezen.

Provede-li posouzení vlivů na životní prostředí autorizovaná osoba a následně takové vyhodnocení potvrdí jako obsahující všechny nezbytné náležitosti orgán, který vykonává nad touto oblastí ústřední státní správu a vrchní státní dozor – Ministerstvo životního prostředí, je z pohledu odpůrce předmětné vyhodnocení vlivů po obsahové stránce relevantní. Navrhovatelka v návrhu hodnotí vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů na životní prostředí podle odborného obsahu a ten shledává ze svého utilitárního pohledu nedostatečným a zhodnocení proto nezákonným, i když mj. schází referenční obecný podklad, z kterého by takového hodnocení mohlo vycházet. Z textové a výkresové části dokumentace SEA je však zřejmé, že zpracovatel SEA synergické a kumulativní vlivy vyhodnotil v mapovém podkladu a odborném verbálním zhodnocení kumulativních a synergických vlivů (příloha č. 3 dokumentace SEA). Právě metoda průmětu kumulativních a synergických vlivů do mapového podkladu a metoda spočívající v odborném odhadu jejich výskytu a negativního či pozitivního vyznění, je obecně akceptována. Podle odpůrce zpracovatel SEA vždy zvažoval, zda mohou či nemohou kumulativní a synergické vlivy nastat a vyznačoval je v mapovém podkladu pouze v případě, že hrozí negativní kumulativní a synergické vlivy. Je tomu tak proto, že vyznačovat pozitivní kumulativní a synergické vlivy nemá na úrovni zásad územního rozvoje elementární význam, když jednotlivé záměry, pro které jsou v zásadách územního rozvoje koridory a plochy vyznačené, budou muset splnit imisní, emisní a hlukové limity vždy samostatně a budou též realizovány samostatně.

Ze zásad územního rozvoje soud zjistil, že koridor D173 bude pouze odvádět stávající dopravu projíždějící Světicemi po silnici II/107. Koridor D204 (koridor železniční tratě č. 220), obsažený v zásadách územního rozvoje, převezme dálkovou železniční dopravu dosud umístěnou na stávající trati Praha – České Budějovice, čímž bude snížena doprava po železniční trati vedoucí v blízkosti pozemků navrhovatelky. Krajský soud v Praze v projednávané věci odkazuje na citaci rozsudku zdejšího soudu věci sp. zn. 50 A 8/2014, který řeší námitky navrhovatele C. G., a.s., který vlastní pozemky ve stejné lokalitě jako navrhovatelka. Dále soud poukazuje na to, že v uvedeném rozsudku vyjádřil soud názor „že by však bylo nemístné popřít právo velké části obyvatel Světic na zlepšení životního prostředí a ochranu jejich zdraví včetně možnosti zlepšení soudržnosti obyvatelstva přemístěním významné části dopravního proudu procházejícího přímo středem obce na trasu obchvatu, který bude zatěžovat méně lidí. Případné snížení hodnoty nemovitostí navrhovatele v důsledku realizace napadeného záměru vyloučit nelze, zde je však třeba zdůraznit, že v tomto ohledu nemá namítaná absence vyhodnocení kumulativních synergických vlivů a vlivů na lidské zdraví v SEA se snížením hodnoty nemovitostí jakoukoliv souvislost, neboť k takovému vyhodnocení SEA sloužit nemůže.“

Vzhledem k tomu, že tyto závěry krajského soudu se vztahují i k námitkám navrhovatelky, zdejší soud na ně odkazuje a odkazuje rovněž na vyjádření odpůrce, neboť s ním rovněž souhlasí a nemá důvodu se od obou odchýlit.

Zdejší soud také odkazuje na závěr rozsudku Krajského soudu v Praze sp. zn. 50 A 8/2014, ve kterém soud uvedl, že „podle názoru zdejšího soudu ve vztahu k omezení těchto práv (zde k omezení vlastnického práva navrhovatelky /poznámka zdejšího soudu/ zcela zjevně nejsou případné nedostatky zpracované SEA k napadeným zásadám územního rozvoje (absence posouzení kumulativních a synergických vlivů i vyhodnocení vlivů na veřejné zdraví) v příčinné souvislosti, jež by měla vést ke zrušení zásad územního rozvoje v napadené části. Co se pak týče zásahu posuzovaného záměru do práva navrhovatele na příznivé životní prostředí a na ochranu zdraví, zde je třeba připomenout, že zásah do tohoto práva tvrdí

navrhovatel dosti neurčitě a spíše okrajově. Jak již navíc bylo výše uvedeno, s ohledem na existenci stávajících dopravních staveb obklopujících nemovitosti navrhovatele a na povahu napadeného záměru zjevně v důsledku zahrnutí koridoru D173 do zásad územního rozvoje nemůže být navrhovatel na tomto svém právu zkrácen. Jinak řečeno, subjektivní právo navrhovatele na příznivé životní prostředí či ochranu zdraví nemůže být napadeným záměrem negativně dotčeno. Proto se soud námitkami navrhovatele týkajícími se neprovedení posouzení kumulativních a synergických vlivů a vlivů na veřejné zdraví s ohledem na absenci jeho aktivní legitimace nezabýval.“

3. Neurčitost vymezení koridoru

Navrhovatelka dále namítla, že část textu zásad územního rozvoje, která vymezuje koridor D173 je neurčitá. Podle jejího názoru nelze považovat za určitý a srozumitelný text zásad územního rozvoje bod 138 Přílohy č. 1, kap. 4.1.2.1.

Uvedla, že Zásady ani nestanovují ani nevymezují koridor, ale pouze stanovují pro územní plánování úkol zajistit vymezení koridoru a územní ochranu pro uvedené stavby – tedy jde o jakési vodítko pro pořizovatele územně plánovací dokumentace nižších stupňů, podle kterých má být teprve koridor vymezen. Tato formulace je neurčitá. Není zřejmé, proč bylo zrovna ve vztahu ke koridoru D173 zvoleno 180 m. To je pro navrhovatelku zásah tak intenzivní, že se ve vztahu k nemovitostem podobá spíše vyvlastnění než omezení vlastnického práva. Navíc není jisté, zda i stávajících 180 m pro koridor D173 je konečných, neboť dále je stanoveno, že „výše uvedené šířky mohou být proměnné.“

K námitce navrhovatelky, že část textu, která vymezuje koridor D173 je neurčitá, odpůrce uvedl, že z této námítky je patrné, že navrhovatelka nepochopila význam, obsah a hierarchii územně plánovací dokumentace, resp. proces její tvorby a pořizování. Již z názvu Opatření obecné povahy – zásady územního rozvoje a měřítko zpracování, je patrná velká míra obecnosti a do jisté míry neurčitosti, tzn., že popis různých stávajících nebo navrhovaných skutečností odpovídá měřítku zpracování. Obdobně je tomu u Politiky územního rozvoje České republiky, v níž jsou pouze vyjmenovávány jednotlivé záměry s důvody vymezení a příp. stanoveny úkoly pro územní plánování. Teprve zásady územního rozvoje záměry z PÚR konkretizují v příslušném měřítku zpracování. K podivu navrhovatelky, že v zásadách územního rozvoje „...jde o jakési vodítko pro pořizovatele územně plánovací dokumentace nižších stupňů, podle kterých má být teprve koridor vymezen“ odpůrce uvedl, že toto je v podstatě nejdůležitější funkce zásad územního rozvoje a připomněl důvodovou zprávu k novele stavebního zákona, v níž je díkce: „jedním ze základních principů územního plánování je postupné nalézání a zpřesňování řešení od zjištění potřeby určité změny v území a stanovení jejího nadmístního významu v zásadách územního rozvoje, přes navazující koncepční řešení a stanovení hlavních podmínek v komplexních souvislostech v územním plánu, po stanovení detailních podmínek umístění, prostorového uspořádání ...“. Je samozřejmé, že šířka stanoveného koridoru je při zpracování územního plánu proměnná, neboť je požadavek na jeho zpřesnění (§ 43 odst. 3 stavebního zákona). Stanovení šířky koridoru u silnice II. třídy na 180 m je plně v kompetenci autorizovaného projektanta zásad územního rozvoje. Jde čistě o odbornou otázku v této problematice vycházející převážně z normových ukazatelů pro silnice II. třídy, ze zkušeností dopravního odborníka a urbanisty a z jejich odborných odhadů.

Odpůrce uvedl, že má za to, že v procesu pořizování a vydání zásad územního rozvoje jako opatření obecné povahy postupoval v souladu s právními předpisy, nepřekročil meze

zákonem vymezené působnosti a důvody v návrhu neshledává dostatečnými ke zrušení opatření obecné povahy – zásad územního rozvoje v části vymezující VPS s označením D173 a popisem „Koridor silnice II/335“ úsek Lipany – Světlá, navíc, když podle jeho názoru postrádá navrhovatelka aktivní věcnou legitimaci, protože předmětná VPS nezasahuje na její pozemky.

K námitce neurčitosti vymezení napadeného koridoru soud odkazuje na závěry zdejšího soudu v rozsudku sp. zn. 50 A 8/2014 ve věci návrhu na zrušení stejné části zásad územního rozvoje, a to koridoru D173, ve které se soud ztotožnil s argumenty odpůrce a zdůraznil, že *„zásady územního rozvoje mimo jiné stanoví koridory pro veřejně prospěšné stavby (srov. § 36 odst. 1 stavebního zákona), přičemž tyto koridory jsou teprve následně upřesňovány v navazující územně-plánovací dokumentaci (srov. § 43 odst. 1 a odst. 3 téhož zákona). Pokud tedy námitka navrhovatele směřovala k tomu, že není zřejmé, kde bude záměr (silnice II/335) přesně umístěn, je třeba uzavřít, že s ohledem na nezpochybnitelnou míru obecnosti zásad územního rozvoje nelze přesné umístění konkrétního záměru v rámci této úrovně územně plánovací dokumentace požadovat. Pokud pak jde o pochybnosti týkající se přesnosti vymezení sporného koridoru, zde je třeba upozornit na to, že nedílnou součástí zásad územního rozvoje je grafická část (srov. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 500/2006 Sb.). Krajský soud v Praze přitom v projednávané věci nemá pochybnosti o tom, že sporný koridor je v rámci grafické části napadeného opatření obecné povahy zcela zřetelně a určitě zachycen, ostatně sám navrhovatel v řadě ohledů ve své argumentaci z přesného umístění koridoru v rámci grafické části zásad územního rozvoje vychází. To, že například ve vztahu k nemovitostem navrhovatele není koridor vymezen zcela jednoznačně a určitě, není dáno pochybením ze strany odpůrce, ale měřítkem, v němž se grafická část zásad územního rozvoje vyhotovuje (srov. § 6 odst. 2 vyhlášky č. 500/2006 Sb.). Nad rámec výše uvedeného soud s ohledem na související argumentaci navrhovatele dodává, že je nepochybně žádoucí, aby nižší úroveň územně plánovací dokumentace (územní plán) v maximálně možné míře zpřesňovala např. právě koridory vymezené v zásadách územního rozvoje, a tím předcházela nadbytečnému omezování práv dotčených subjektů tam, kde to již zjevně není třeba. Skutečnost, že územní plán Říčany podle tvrzení navrhovatele napadený koridor D173 bez dalšího „přebírá“, však nemůže být předmětem tohoto řízení.“*

Tyto závěry Krajského soudu ve výše citované věci se zcela vztahují k námitce navrhovatelky, a proto na ně zdejší soud bez dalšího pouze odkázal.

Krajský soud v Praze tedy po provedeném přezkumu napadeného opatření obecné povahy dospěl k závěru, že žádná z námitek, které vznesla navrhovatelka, není důvodná a proto návrh podle § 101d odst. 2 s. ř. s., zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že navrhovatelka nebyla v řízení úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. dubna 2015

Olga S t r á n s k á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová